

Nr 200

Av herr Werner m. fl., om en obligatorisk avgift till hjälp åt u-länderna.

Tanken på 1 % av nationalinkomsten till hjälp åt u-länder har vunnit gehör från alla partier och från stora folkgrupper i vårt land. Med tanke på det statsfinansiella läget synes dock målsättningen avlägsen under förutsättning att man inte vill medgiva skatthöjning eller vidta prutning på annan utgiftspost — åtgärder som på olika sätt ogynnsamt påverkar vårt ekonomiska läge liksom också våra möjligheter att framdeles ge hjälp.

Som ett obestridligt faktum kvarstår dock nöden i världen, inte som ett statistiskt fenomen, utan accelererande mot en världskatastrof. Av jordens 3 miljarder innevånare lever endast 1 miljard i välstånd medan 2 miljarder kämpar mot svält och undernäring. Problemet vid sekelskiftet blir inte endast att världens befolkning då fördubblats till 6 miljarder utan även att fortfarande bara 1 miljard lever i välstånd medan 5 miljarder lever i nöd. Uppenbarligen har vi att väga vår egen nuvarande status mot en hotande katastrof inom en snar framtid. Fördenskull tarvas radikala åtgärder utan uppskov. Vi föreslår därför att en fast avgift om 50 kronor som engångsbelopp måtte erläggas av varje skattebetalare med en beskattningsbar inkomst över 10 000 kronor. Skatteskalornas progressivitet torde därvid ge rimlig kostnadsfördelning. Avgifterna bör ingå i en fond, som förvaltas av SIDA.

Med stöd av vad som anförts får vi hemställa,

att en årlig obligatorisk avgift av 50 kronor pålägges skattebetalare med en beskattningsbar inkomst över 10 000 kronor att förvaltas och disponeras av SIDA.

Stockholm den 20 januari 1967

Mårten Werner (h)

Bengt-Olof Thylén (h) Gunnar Oskarson (h) Blenda Ljungberg (h)
